

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. december 29.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

PÁSZTOROK ÉNEKE

Énekek: 150,1; 694; 301,5. 8; 326

Lekció: Lukács 2,8-20

Alapige: Lukács 2,20

A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítvén és dicsérvén az Istent mindazok felől, amiket hallottak és láttak, amint nekik megmondattott.

Imádkozzunk!

Hódolunk előtted, mennyei Édesatyánk, a gyülekezet közösségében itt, a templomban. Imádunk és magasztalunk azért, aki vagy: Szentháromság, örökkévaló Úr, mégis nagyon is személyesen jelen levő dicsőséges király Szentleked és igéd által.

És a hét első napján, az Úr napján, az év utolsó úrnapiján is gazdagon akard adni a te igédet. Magasztalunk azért a csodáért, hogy nekünk nem múlik valóban az idő, ahogy hallottuk már sok igehirdetésben, hanem telik, sőt betelik, beteljesít a te terveidet, céljaidat velünk is.

Köszönjük, Urunk, hogy csupán amiről énekeltünk ebben a két énekben az istentisztelet elején, megvallhattuk, hogy mennyi mindent tettél értünk, velünk, általunk is csak ebben az esztendőben.

Te tudod, hogy mégis esetleg keserű-e a szívünk a bűn, a bukások miatt, szomorú és elkeseredett vagy valami olyasmi történt, ami nagyon elszomorított. Köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében akkor is rád tekintve megvigasztalsz – hiszen erről is énekeltünk –, bátorítasz, erősítesz. Segíts ma is ezért is Jézusra tekinteni. Köszönjük, hogy ha órá nézünk, akkor félretehetünk valóban minden akadályt és megkörményező bűnt is. Köszönjük, hogy az ő neve szabadító.

Magasztalunk téged, hogy ha nem is tudnak itt lenni szeretteink, barátaink, lelki testvéreink a betegség miatt vagy mert a szabadságos időt töltik más-
hol, ha idegondolnak, őket is betöltheti az a szeretetközösség, az az öröm, ami

a te jelenléteadből adódik nekünk is. Kérünk téged, áldd meg őket is, bennünket is.

Az Úr Jézusért, Atyánk, hallgasd meg könyörgésünket.

Ámen.

Igehirdetés

Akik látták, olvasták az adventi naptárunk bibliai igéit, énekeit, sok bátorítást, vigasztalást meríthettek, békességet, az Úrnak örömét, azok az énekek, amelyeket hallgathattunk és a bibliai versek, amelyek az Úr szavát hirdették. Ha visszaemlékszünk, az ünnepi istentiszteleteken is többször hallottunk olyan igehirdetést, ahol a biblia énekeiből szólt az üzenet, példaképpen is akár. A kórus zenés áhítatán is nagyon sok ének szólt az örömről, az Úrban való örömről. És megjegyzem, hogy az énekkarunk próbáin néhány áhítaton szintén bibliai énekek üzeneteiben szólt az Úr.

Mindez is része volt annak, hogy egész adventben és karácsonyban számomra is a pásztorok éneke lett hangsúlyos. Végig bennem volt ennek a 20. versnek a gondolata, bátorítása, vigasztalása, hogy a pásztorok, ahogy visszatértek, dicsérték, dicsőítették Istent. S ami érdekessé tette az üzenetet számomra is – és az év utolsó úrnapján ezzel az igei gondolattal foglalkozunk, keressük az Úr üzenetének a személyességét –, az az volt tehát, hogy a pásztorok ugyanazt tették, amit az angyalok: dicsérték Istent.

Ugyanazzal a szóval fejezi ki az ősi nyelven. Amikor az angyalok dicsérték, utána elhangzott: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek!”, a pásztoroknál: „dicsőítvén és dicsérvén az Istent” – ugyanabból a szóból. Dicséret, dicsőítés. Összehasonlítjuk a pásztorok Istent dicsőítő, dicsérő tettét az angyalokéval, hogy láthassuk, hol is történt ez, mikor történt, és miért. Nagyon figyelünk majd az okokra meg a célokra. Három egyszerű kérdésben így vizsgáljuk az üzenetet tehát: hol, mikor és miért dicsérték Istent a pásztorok, de az angyalok dicséretével összehasonlítva.

Hol dicsérték Istent? Ugye milyen egyszerű a válasz? Valószínűnek tartom, hogy mindannyian gyermekkorunk óta ismerjük ezt a történetet: a földön. Ennek az egyszerű válasznak a nagyszerűsége viszont abban van, hogy ott, ahol az angyalok is dicsérték most. Ez azért fontos, mert épp a kalauzunk szerinti bibliai kijelentésekben a Jelenések könyvében olvashattuk többször is, hogy az angyalok Istent dicsőítése, dicsérete, magasztalása, hódolata az szinte mindig a mennyben történik. Hiszen ők ott laknak. Amikor az angyali seregek megszólaltak itt a Jelenések könyve 4-5. részeiben: „számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt” – megszámlálhatatlan sokaság. Itt is, most is a földön rengeteg angyal, angyalseregek – hallottuk.

A Bibliából tudjuk, hogy a bibliai történetekben mindig férfialakban jelentek meg az angyalok. Mennyei dicsőséget hordozó férfiak jelentek meg itt is tehát – ez valószínűsíthető az egész Szentírás alapján –, akik az Istent dicsérték és magasztalták. Most ne a képzőművészetben ábrázolt módon gondoljunk erre az egész jelenetre, hanem a bibliai történetek alapján. És ezért akarom ki-

emelni, hogy ott mindig férfialakban jelent meg, de lehetett érezni, hogy ő nem egy egyszerű férfi. Dicsőséges. Amikor csak egy jelent meg, féltek, rettegetek, a sok megjelenésénél már nem volt félelem a pásztorokban.

A pásztorok földön élő férfiak. Ez a föld az, ahol bűneset utáni állapotok vannak, ahol bűnös emberek élnek. Lásd a pásztori hivatás lenézett volt, vallási vezetők által nagyon megvetett és súlyosan kritizált. Az jutott eszembe, hogy pedig a messiási ígéretek alapján pásztorkirályt várhattak volna ők is. Ők azonban inkább csak a király jelzőjét várták volna, mert azt szerették volna, hogy dicsőséges legyen, aki legyőzi majd a rómaiakat, ne olyan pásztorszerű. Abban az időben is, ahogy ma is – nincs új a nap alatt –, még az Istenhez tartozó népi lelki vezetői is nagyon súlyos bűnökben éltek. És a pásztorok is bűnös emberek voltak, de dicsérték Istent, imádták őt.

Ugyanis történt valami a földön. És nem akármilyen történt. Most a mikorra is rátérünk már, hogy mikor dicsérték Istent. Valami olyasmi történt a földön, ami miatt még az angyalok is a földre jöttek. Nem is egy, hanem sok. Először csak egy, utána angyalseregek, mert most az Istent dicsőítő, dicsérő ének a földön szólaljon meg. És hallottuk, hogy mi történt: „Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” Megszületett tehát a pásztorkirály, az Isten Fia. Ezért a mennyei seregek, mint szolgálói, katonái, boldogan örvendeznek, imádják a Szentháromság Istent.

Imádkozhatnának a mennyben is, hiszen a mennyei Atya ott van a mennyben. Ez a Szentháromság titka, amit nem lehet soha megértenünk, mégis hittel a szentírás kijelentés alapján Lelke által valamit felfoghatunk belőle. A mennyei Atya mennyei dicsőségben, az egyszülött Fiú viszont, a pásztorkirály, a dicsőség Ura, a Megváltó itt a földön. Mivel pedig Isten mindenható üdvtörténeti eseményben az ő isteni személyét és munkáját ebben akarta kijelenteni még a mennyei lényeknek is, ezért a földre jöttek az angyalok. Hangzik a dicsőség és a dicséret.

A mikorhoz tartozik az is, hogy ezt az isteni hatalmas üdveseményt Isten meg akarta osztani az elveszett bűnösökkel, a pásztorokkal. Most a hangsúlyt nem arra szeretném tenni, hogy nekik először, hanem hogy meg akarja osztani az elveszett bűnösökkel és a pásztorok is azok. Valami hatalmas, magasztos esemény, de nagyon személyessé válik az elveszett bűnösnek. A János evangéliuma 1. rész 14. verse igéjével akarom ezt a magasztosságot és személyességet kiemelni az isteni műben: „És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” Ez a „lakozék” kifejezés pedig az ősi nyelven a 'sátorozni' kifejezés. Ideiglenes lakóhely. Nem ez az állandó lakóhely, hanem ideiglenes. De ez az ideiglenes lakóhely is mégis mindörökké való az övéivel. Majd a Jelenések könyvében nemsokára olvassuk a 21. részben, ott a végén, hogy az örökkévaló isteni jelenlétnek is a kifejezése ez: „Ímé az Isten sátora az emberekkel van” – mert személyes, noha nagyon magasztos és dicsőséges.

Az angyalok tehát ekkor, ebben az üdvtörténeti pillanatban, órában, és nagyon személyesen dicsérték Istent. A pásztorok mikor? Ezt olvastuk: „A pász-

torok pedig visszatérének, dicsőítvén és dicsérvén az Istent.” A pásztorok tehát a Jézussal való találkozás után. Az angyalok csak a Betlehem környéki mezőkön voltak, jelentek meg, ők nem jártak a jászolnál.

Pedig ők mehettek volna, hiszen az angyalok szentek, tökéletesek, őbennük nincsen bűn. Az isteni tökéletesség, szentség szempontjából a Szentírás azonban úgy mutatja be őket is, hogy még az angyalok sem méltók arra, hogy lássák az Istent, hogy ott legyenek a közelében, noha ott lehetnek, de ahogy olvastuk a Jelenések könyvében, két-két szárnyal takarták magukat azok az angyalfejedelmek, hatalmasságok, az a négy, akik ott vannak legközelebb az isteni trónhoz, az Isten jelenlétéhez, de a bűnös emberhez viszonyítva mégis a Biblia alapján tudjuk, hogy az angyalokban nincs bűn, ők ilyen értelemben teljesen tökéletesek. Náluk csak az Isten tökéletesebb. De ők nem járhattak a jászolnál, ők nem lehettek olyan közel, mint a pásztorok. Nekik a küldetésük nem oda, a jászolhoz szólt, őket az isteni Fenség a pásztorokhoz küldte.

A pásztorok viszont személyesen találkozhattak a megtartó Úrral. S ha emlékszünk, amikor nagyon magasztos módon történt ez a találkozás Jézussal máskor is, akkor azok, akik találkoztak vele, átéltek vele valamilyen nagyon nagy élményt, szerették volna, ha megmarad az. A gadarai ördögös szeretett volna Jézussal menni tovább tanítványaként. Vagy gondoljunk Péterre, ő hozzá van szokva Jézushoz, a jelenlétéhez, hiszen tanítványa, de amikor a megdicsőülés hegyén ott vannak Jakabbal, Jánossal együtt és átélik azt a mennyei jelenést a földön, akkor azért Péter úgy érzi, hogy szeretne ott maradni örökre: „Uram, jó nekünk itt lennünk!” Maradjunk itt, Uram! Milyen jó minden itt!

A pásztoroknál meg azt olvassuk, hogy ők találkoztak Jézussal, ott sok minden történt, nagyon nagy öröm, de aztán ők a dicsőítést és a dicséretet nem ott akarták folyamatosan a jászol mellett maradva, hanem eljöttek onnan, de már más szívvvel. Tele voltak a találkozás örömeivel, betöltötte őket mindaz, amit az Isten személyéből és munkájából, üdvtörténeti munkájából átélhettek telve Isten iránti hálával. Ők azt tették, amit az angyalok is, csak az angyalok úgymond pillanatnyi idő szempontjából, rövid idő itt a földön, a pásztorokról pedig azt látjuk, hogy egész életükben, munkájuk során is. Nemcsak az ünnepnapokon tehát, hanem a hétköznapi napokon is.

És az is kiemelendő, hogy visszatértek. A Jézussal való találkozás után nekik vissza kellett térni a hétköznapi életbe, munkába. Az angyalok hova tértek vissza? Hallottuk ezt is: mentek vissza a mennybe. Az angyalok visszamenetelen, ahol ők élnek, ahol ők munkálkodnak, az a menny és ott valóban minden tökéletes. Ott még a hitben elhunyt szeretteink is boldogok és büntelenek, tökéletesek. Tökéletes állapotban. És tudjuk a Szentírás más helyeiről – ezért is mondtam az elején is –, hogy az angyalok ugyanazt csinálják, mint a pásztorok, most már folyamatosan, egész életükben, munkájuk során, csak a mennyben: dicsőítik, dicsérik a Szentháromság Istent.

A pásztorok viszont nem a mennybe mentek, hanem vissza az elveszett világ bűnös állapotába. Az elveszett világ bűnös állapotából következő bűneset utáni munkakörülmények közé, munkahelyre. Az életbe. Ahol még a hívó sze-

retteik is vétkezhetnek, sajnos, tudnak bűnt tenni még, pedig már az Úréi. A pásztorok is bűnös emberek, már ismerik Jézust, előtte is istenfélő emberek, de biztos, hogy sokszor megbántották egymást még a szeretetközösségük során is.

Viszont nem az volt a meghatározó, hogy milyen körülmények közé mentek vissza, hanem az, hogy ott volt az Immánuel-hit számukra valóságként. Emlékszünk: Immánuel, velünk az Isten. Ennek a hitnek, bizonyosságnak, reménységnek minden öröme, boldogsága. Ez tölti be őket, az egész lényüket ez határozza meg. „A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítvén és dicsérvén az Istent.”

Miért dicsérték? – ez a harmadik kérdés. A hol és a mikor után olyan jó, hogy az is ott van az igében, hogy miért. Az angyalok miért dicsérték, dicsőítették Istent? Ez is kijelentetett. Arra a rövid időre, amíg ez az angyalsereg dicsőítő éneke hangzik a földön, amíg ők megjelenhettek látható módon bűnös emberek számára a mennyei dicsőségből a földre érkezve, mert nagy dolog történt, amiről eddig is szó volt, valami történt és azért, ami történt, Istent magasztalják. Azért, aki Isten és azért, amit ő tett mennyen és földön. Ezért mondják, hogy: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” Emlékszünk, ez a kifejezés itt a végén az isteni jóakarat, az isteni jótetszés, az isteni gyönyörködés, gyönyörűségnek az emberei, azok, akik az Úréi, a kegyelembe fogadott bűnösök. És azért, hogy hirdesék ennek a hatalmas üdveseménynek a nagyon személyes valóságát azok számára, akikhez küldettek.

A pásztorok miért dicsérték Istent? Így olvastuk: „mindazok felől, amiket hallottak és láttak, amint nékik megmondattott”. Ott voltak tehát a hallható és a látható dolgok, és emlékszünk, hogy ők valóban nagyon sok mindent hallottak és láttak. Az angyal – majd az angyalok – megjelenése miatt is, aztán amikor ott voltak Betlehemben a jászolnál. És utána is, amikor sokaknak talán még útközben is mindazt elmondták, amit hallottak, láttak. De itt nincs megállás. Mert nem a hallhatók, láthatók önmagukban, hanem ez a hangsúlyos: „amint nékik megmondattott”. Az isteni kijelentés alapján való látás és hallás volt az tehát, ami miatt ők Istent dicsérték és dicsőítették.

Ez nagyon fontos, hogy nem csupán a látás és hallás, hanem az isteni kijelentés szerinti látás és hallás. Az angyal elmondta nekik az örömhírt – „íme hirdetek néktek nagy örömet” –, elhangzott az „íme” szócska többször is, hallottuk a felolvasás során, amely szócskával a kijelentés mindig jelzi, hogy valóban nagyon fontos dolgok történnek, az „íme” szócska mindig ekkor használandó. Aztán mindezt megerősítették az angyalseregek megérkezésükkel, énekükkel, dicsőítésükkel. És még mindig nem elég, mert amikor odaértek a jászolhoz, láthatták a jel valóságát: ott van a kisgyermek. Még hallhatták is a kis Jézust. Vagy csendben aludt vagy sírt. De egy valóságos kis embergyermek ott a jászolban fekvő. Láttak, hallottak mennyei dicsőséges jelenéseket is, kijelentéseket is, de ezen kijelentések alapján lett számukra valóság, amiért aztán dicsőítették Istent.

A pásztorok utána nem lehettek Jézus tanítványai, ők nem követhették Jézust a földön élve. Így nekünk még személyesebb az ő példájuk. Hiszen Jé-

zus még kisbaba volt, utána valószínű nem is találkoztak vele. Akkor biztos nem, amikor Egyiptomba kellett menekülni és ott voltak jó pár hónapon keresztül, több évig is. Aztán Názáretben él Jézus a családban, dolgozik Józseffel az ács-hivatást is űzve. Akkor már találkozhattak vele, ha elmentek hozzá, meglátogatták, csak ezekről nem olvasunk a Szentírásban. Lukács evangéliumában olvashatunk néhány történetet a születés utáni eseményekről. De szeretném kiemelni, lehet, hogy a pásztorok találkoztak Jézussal utána fizikailag is. Egy biztos azonban, hogy tanítványai nem lehettek még. És nem lehettek vele minden nap, minden éjjel, mint a tanítvány és mester kapcsolatában. Ilyen értelemben már ők sem láthattak és hallhattak.

Ezért mondom így, hogy nagyon személyes számunkra a pásztorok példája, mert mi sem láthatunk és hallhatunk olyan személyes módon Jézussal kapcsolatban, mint a tanítványai. Mi a földön élő Úrral nem találkozhatunk, nem hallhatjuk őt. De a Jelenések könyve is, emlékszünk, hogy kezdődött? Mit is írt, amikor arról szólt, hogy Isten kijelentése küldetük azoknak, akikhez ő szólni akar? És így hangzik a folytatásban, hogy: „Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírattak abban.”

Aki olvassa – mert már leírásra került az Írás. Akik hallgatják – hiszen nem volt mindenkinek saját bibliája. Nem is tudott mindenki olvasni talán. De a gyülekezeti közösségekben olvasták, felolvasásra került és hallgathatták. És az olyan volt, mintha Jézus maga mondaná, mintha a földön lenne még mindig. Sőt, sokkal mélyebb, sokkal tágabb módon élhették át ezt, amit mi is tapasztalunk már. Az 1. század hívői az 1. század végén a Jelenések könyve leírásakor ők is már utána voltak az Úr Jézus halálának, feltámadásának, mennybemenetelének, pünkösdi csodájának. És ők is, hozzánk hasonlóan, annak a boldog reménységében éltek minden nap, hogy eljön az Úr, és ma is eljöhet.

„Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” A pásztoroknak csak ennyi volt az örömhír a kijelentésből. Nekünk is, az 1. század hívőihöz hasonlóan, később már ennek a megszületett Megváltónak az egész megváltó műve. A Szentháromság Isten isteni személyének és nagyságának, magasztosságának, munkájának a személyes volta az egész elvégzett megváltó mű szempontjából, és mindezt a Szentírás alapján Szentlelke által nagyon személyessé téve valóban.

Ránk is igaz, amiket hallottunk, láttunk, amint nekünk megmondattak, csak nekünk már az Írásból. Nem angyal vagy angyalseregek vagy maga Jézus a földön, hanem minden, amit Isten kijelentett. És mi ennek a bizonyosságában a teljes Írás alapján az Úrral boldog közösségben.

Miért dicsérték Istent? Mert amit hallottak, láttak, azt hitben élhették meg, amint nekik megmondattak.

Utolsó úrnapiján személyessé téve most már az üzenetet – még személyesebbé –, utolsó úrnapiján nekünk ebben az esztendőben hadd lehessen a pásztorok példája bátorítás is, ha kell, vigasztalás. Hála, dicséret az olvasott és a halott igékért. Mi már személyes csendességben is olvashatjuk, akár mobiltelefonról is vagy más eszközről, de a gyülekezet közösségében is.

Viszont nekem az jutott eszembe, hogy ebben az esztendőben különösen hálás vagyok azért az egyszerű tényért, hogy ma már neten keresztül is élőben is látható és hallható a mi istentiszteletünk is. És valaki, aki betegágyon fekszik a gyülekezetből, nem bír fölkelni, a 10-es istentiszteleten mégis részt vehet a modern technika eszközei, lehetőségei miatt. Hallhatja az igét, átérezheti a gyülekezet közösségének a valóságát látható módon is, hallható módon is és munkálkodik benne Isten. Mert ebben az esztendőben mi is szeretttük volna, hogy ez lehetőség legyen. Ezért én nagyon hálás vagyok.

Ennél már csak akkor leszek hálásabb, ha nem is kell majd esetleg ideállni, hanem megoldjuk neten keresztül, hogy fekszek az ágyban nyugodtan és majd onnan prédikálok és ki lesz vetítve és lehet hallgatni az igét, látni a lelkipásztor arcát, úgysis a hangsúly azon van, hogy halljuk az Isten személyes üzenetét. Csak ez ugye valószínűleg sosem lesz így, sőt biztos! Miért? Mert mi a református egyház kereteiben lelki, történelmi háttéréből adódóan éljük meg a gyülekezet közösségének a szeretetörömét és közösségét. És annak vannak bizonyos hagyományai, amiket mi örömmel tartunk. Mert ezzel jelezzük, hogy az Úr már évezredek óta, a reformációra gondolva évszázadok óta, munkálkodik, Pasaréten is most már mint református közösségben. De a modern technika sok mindent lehetővé tesz, ezért hálásak lehetünk.

Hálásak lehetünk, hogy számunkra már – és ezt a pásztorok még nem élhették meg –, a hét első napja az nem a munkanap, hanem az Úr napja, a vasárnap. A pásztorok számára az Úr napja a hét utolsó napja volt. Nekünk meg az Úr Jézus feltámadása boldog örömhíre miatt a hét első napja az Úr napja, amikor együtt vagyunk a gyülekezet közösségében. Egyrészt az úrnapja, a vasárnap mindig Jézus feltámadását hirdeti, hogy élő Urunk van. És nem nekünk kell menni a jászolhoz, ha találkozni akarunk vele, hanem ő ígérte meg, hogy „ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”.

De most a hangsúlyt abban szeretném kiemelni, hogy számotokra, akik nem lelkipásztorok vagytok, a hét első napja az nem munkanap, hanem az Úr napja. Mi történik? Az Úrral való találkozás, az Úrral való istentiszteleti közösségből megyünk másnap vissza a munkába. Ilyen értelemben, aki nem lelkipásztor közöttetek, a pásztoroknak a példáját nagyon komolyan át tudja élni. Találkozás az Úrral nagyon személyesen, különös módon a gyülekezeti közösségben az istentiszteleten és utána menni vissza a munkába.

Amíg nem kezdtem el a lelkipásztori hivatás gyakorlását, addig én is nagyon mélyen át tudtam ennek az örömét érezni. Már a gimiben is segített, sokszor nagyon nehéz feladatok vártak rám hétfőn, de mindig eszembe juttatta az Úr ezt, hogy igen ám, de én az Úrral való boldog találkozás örömeivel, dicséretével mehetek a munkába. És még csak arról van szó, hogy örülhetünk az Úrral való találkozásnak.

Itt a hangsúly viszont nem is azon van, hogy én mit érzek, hanem betölti a szívemet az Isten iránti dicsőítés és dicséret. Miért? Azért, hogy minden, amit látunk, hallunk aszerint, amint nekünk megmondatott, azaz akármilyen hír látható, hallható számunkra, akár még a munkahelyen is vagy a hétköznapi életében.

A pásztorok munkahelye ott a betlehemei mezőkön volt. A mi munkahelyünk sokféle, sok helyen. A pásztorok családi élete is mindenképp olyan volt, hogy ha a pásztorok ott voltak a nyáj mellett, akkor hosszabb ideig nem lehetek otthon a gyerekekkel. Talán náluk is probléma lehetett, hogy kevés időt tölthetek a gyermekeimmel, mert annyi a feladat, a munka. A családban is bűneset utáni körülmények.

Akár olyan híreket is láthatunk, hallhatunk, amelyek miatt szomorúak vagyunk, aggódunk. Azt érezzük, hogy imádkozni, könyörögni kell. Ahogy Anna is tette, akinek – emlékszünk – nem lehetett gyermeke. Évek óta ő imádkozott ezért, de még mindig nem lehetett gyermeke. És egyszer csak kiönti a szívét az Úr előtt, s akkor van a történetben ott, hogy onnantól fogva az arca nem volt szomorú. Sőt a bibliai kijelentésben ott a héber nyelven úgy van írva, hogy: arca nem volt többé. Anna hívő asszony volt, csak szomorúság, keserűség töltötte be az egész lényét, mert nem hallgattatott meg az imádsága. És elég volt ennyit írni csak utána: arca nem volt többé – mert tudhatjuk, hogy azt jelenti, hogy szomorú. Megváltozott még az arca is.

Hihetetlen mély békesség, boldogság áradt és az Úr iránti dicséret és hála, mert most már őt sem a bűneset utáni körülmények, a hívő embereket is érintő körülmények, bajok vagy a saját bűnük, bukásaik miatti szégyen töltötte be. Ezek a körülmények. Hanem mi a lényeg? Minden az Úr terve, célja szerint és minden az Úr dicsőségére.

Ezt mi nem tudjuk megint felfogni igazából, csak a Szentírás alapján bátorítást lehet – és ez nekem is most nagy bátorítás –, hiszen még a bűnünk se, a bűnöm se és a te bűnöd se lehet gátja ennek. Az a bűneset utáni állapotok körülménye, hogy a bűn uralmától szabadok vagyunk, de a bűn még ott van, és talán még harcolni is akarok vele én is meg ti is, mégse sikerül. Pálhoz hasonlóan érezzük: „Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” Vagy a házastársamnak, a családtagomnak vagy a gyülekezeti tagnak a bűne miatt kesereg a szívem és várom az Úr szabadítását. De Pál is így mondta: „hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által”, mert ő a Szabadító. Isten dicsőségére – hogy mutathassa Isten, hogy „ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővíti”.

Hány úrnapijában vétkeztetek ti is velem együtt sajnos?! Nektek azért rosszabb, mert nektek az Úr napja nagyon szent nap, nekem munkanap. Ti mondhatjátok, hogy: – Hát a munkahelyen hét közben vétkezhettek, mert hát ott bűneset utáni körülmények. A lelkipásztorok a vasárnap a munkanapja. Akkor én vétkezhettek vasárnap? Érzitek, hogy nem az a kérdés, hogy munkanap vagy úrnapija, hanem az a kérdés, hogy minden nap – csak hogy az úrnapija mégiscsak az Úrral való közösségnek minősített ideje – dicsérni, magasztalni Istent.

Mert még a bűn sem gát, csak körülmény, de az Úr Jézus által Isten kezelte, hiszen Jézus neve is azt jelenti, hogy szabadító. Nekünk pedig – és ez is a pásztoroknál mélyebb üzenet – nem is csak a Jézus elvégeztetett váltságműve, hanem ami még hátra is van, Isten személyét, nagyságát, amiért magasztalhatjuk. Hiszen ki fog teljesedni a megváltó mű.

Olyan hálás vagyok az Úrnak, hogy az Ézsaiás könyvét és a Jelenések könyvét kezdtük olvasni ezekben a napokban. Mindkét bibliai könyvben az Ó- és az Újszövetségben, mindkét nagy bibliai részben olyan isteni üzenetek, kijelentések, amelyek Istennek a titkát, személyét, munkáját nagyon mélyen mutatják be. És különösen is utalva az eljövendő dicsőséges, kiteljesedett üdvösségre, Jézusra. Reménység. Ebben benne van, hogy nekünk reménységünk is van, azaz láthatjuk, hallhatjuk azt a Szentírás alapján, ami még nem teljesedett be, csak vár ránk, de tudjuk, hogy igaz, és olyan valóságos, mintha már beteljesedett volna. Múlt időben beszél sokszor az Ó- és az Újszövetség ősi nyelve is: valami a jövőben, de olyan biztos, hogy már múlt idő. Ilyen értelemben előre is magasztalhatjuk az Urat az ő szava és az ígérete bizonyosságával.

Visszatérni a hétköznapi körülményekbe, munkába, az egész életünket ez jellemzi, ezért előre dicsőíteni és dicsérni Istent mindazokért, amiket hallunk, látunk, mert aszerint, ami nekünk megmondott, úgy fog történni.

Az egyik leghíresebb történet, amikor Jósafát király idejében – a 2Kronika 20. részében olvashatjuk ezt a történetet –, Isten megígéri, hogy másnap győzni fognak. És ezért történik úgy, hogy a király nem a hadsereget állítja előre, hanem a hadi énekeseket és zenészeket, hogy kezdjék az Istent magasztalni, dicsőíteni, imádni a győzelemért. És abban a pillanatban, amikor a hadsereg zenészei, énekesei elkezdik a zenét és az éneklést, akkor támasztott Isten háborúságot az ellenség tagjai között és egymást ölték meg. Jósafát és a hadsereg nem kellett, hogy harcoljon egyáltalán, mert mindent elvégzett Isten. De ők előre imádták és magasztalták az Urat. Amit hallottak, láttak és még nem történt csoda, még Isten munkája nem volt valóságos, kézzelfogható, de bíztak benne és reméltek.

Mert az Úrnak mindig van célja is. Az okok, a miértteknél az okok néha fájóak is lehetnek talán. Még sírunk is miattuk és nem értjük. Még mondjuk is az Úrnak, hogy: – Miért, Uram? Ilyenkor a 'miért' az keserűen hangzik még imádságban is. De itt az okokra nézve is van előttünk bátorítás, de az Úr céljánál még világosabb. Ha nem is értjük mindig az okot, nincs mindig miértre válasz, de Istennek mindig van célja.

Az angyaloknak miért is kellett mondani ezt az Istent dicsőítő, magasztaló éneket? Az angyalok ezt mondták – így volt a bibliai szövegben: „dicsérték az Istent, és ezt mondták”. Tanúságot tettek. És a pásztorok dicsőítő, Istent dicsérő éneke is tanúságtétel is. Számunkra is mindenképpen, hiszen leírásra került. Később a bibliai történetben látjuk, hogy Anna Jeruzsálemben lett tanúságtevő, mert ő is találkozott az Úr Jézussal kisgyermekkorban. Ő 84 esztendő volt, de már a Jézussal való találkozás előtt is istenfélő asszonyként a helyén volt és tanúságtevő volt, de innentől fogva tanúságot tehetett, hogy eljött a Messiás. Ő Jeruzsálemben, a pásztorok pedig ott, ahol ők dolgoztak.

Mi is, amikor az Urat dicsőítjük, magasztaljuk az életünkkel, a szavunkkal is természetesen, így a szó legteljesebb értelmében egész lényünkkel, akkor ez tanúságtétel is. Mi is, mint a pásztorok ilyen értelemben példák lehetünk, tanúbizonyság tevők. Otthon is, a családban is, a munkahelyen is, a hétköznapi során, meg az úrnapiján a gyülekezetben is természetesen.

Nekem kisgyerekkorom óta egy életreszóló tanulság lett annak az asszonytestvérünknek a története, amit még az otthoni lelkipásztorunk mondott el nevetve. Nem emlékszem már az asszonytestvér nevére. Számomra ő olyan hit-hős, mint a Zsidókhöz írt levél 11. részében azok, akiknek a neve nincs leírva, de le van írva, hogy mi mindent tettek, illetve tett ő általuk is az Úr. Valahogy így szólt a történet, hogy ez az asszony mindig nagyon vidám volt, nagyon szerette az Urat gyermeki egyszerűséggel. Sokszor még ki is nevették emiatt, de ő így élte meg az Úrba vetett bizalmát, örömét. És az történt vele az egyik éjjel, hogy hatalmas robbanásra riadt fel, mert felrobbant a konyhában a gázipalack. A nagy hang pedig nemcsak a robbanás miatt volt, hanem hogy kidöntötte a közfalat.

És amikor ő rájött, hogy mi történt, az első dolga ez volt – és ez lett nagyon beszédes nekem, és lelkipásztorunk is itt beszélte el mosolyogva –, össze-csapta a kezét, s valami ilyesmit mondott: – Köszönöm, Uram, hiszen már mióta szerettem volna egy nagyobb konyhát! A közfal már eltűnt, most már csak helyre kell állítani. Nem az jött elé, hogy: életben maradtam, köszönöm, hogy megvédtél – ez neki olyan természetes volt, ő ilyen asszony volt. Ő a legnagyobb baj idején is mindig arra nézett, hogy az Úr vajon mit tervezett vele, mit akar tenni, mert minden mögött ott az Úr, minden fölött ott az Úr. És ő megköszönte, ha valami történt.

Ez nem azt jelentette, hogy bűneset utáni állapotok nem történtek. Nagyon is azt volt. Az is lehet, hogy ő is hibázott, azért robbant föl a gázipalack, ezt nem tudjuk már soha meg. De egy biztos, hogy számára, amit hallott, látott, még egy tragikusnak tűnő eseményben is a kérdés az volt, hogy az Úr terve, célja. És ha nem is értem, tudom, hogy ő az Úr és neki mindig üdvözítő terve és célja van. Ezért dicsőítette és dicsérte az Istent, ahogy a pásztorok is tették.

Az esztendő utolsó úrnapján te miért dicsőítheted és dicsérheted az Urat? Mert ha bűnbánattal kell velem együtt megállnod most esetleg, akkor is először dicsőítheted és dicsérheted a Szabadítóért. Hiszen Jézus neve is szabadítót jelent, hogy van bocsánat, van szabadítás. Ha azért vagy aggódó még mindig keserű szívvel, hogy valami nem oldódott meg, amit nagyon vársz és imádkozol is érte, az Úr megígérte, hogy jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig, hogy ő vigye végbe. Ha pedig nagy dolgok történtek, nagy az öröm most is a szívedben, ahogy a pásztoroké is volt, akkor is dicsőítheted, dicsérheted a gyülekezet közösségében.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, az angyalseregek, hitben elhunyt szeretteink ott a mennyei boldogságban dicsérhetnek, dicsőíthetnek, imádkozhatnak téged és mi csoda kiváltság, hogy mi ezt tehetjük a gyülekezet közösségében most itt, hazamenve a családban vagy az egyedülletben, a hétköznapi napokban, az ünnepnapokon egyaránt, földi körülmények között és mégis valósággal, mert mi itt élünk és ígéreted szerint te itt vagy velünk.

Imádunk téged minden csodáért, amit az Úr Jézussal való találkozásunk után tettél az életünkben, minden meghallgatott imádságért. Hálát adunk min-

den igehirdetésért, amit meghallhattunk és megcselekedhettünk. És valóban köszönjük, hogy a mai technika révén még akkor is részt vehettünk az istentiszteleten, ha bármi miatt is nem tudtunk eljönni fizikailag.

Köszönjük, hogy te ilyen valóságos Úr vagy, dicsőségesen uralkodol mennyen és földön.

Köszönjük, hogy az esztendő végéhez közeledve számunkra ez nem valaminek a lezárása, hanem egy újabb esztendő kezdete lehet majd. És azt is, hogy te ígéred, hogyha a régieket be is fejezed, de mindig újakat készítesz. És, hogy a régiek is a te munkádat, a te személyedet mutatják számunkra, az újakat pedig reménységgel várhatjuk.

Imádunk téged, Édesatyánk, hogy az Úr Jézussal való közösség nekünk mindig boldogító és a boldogság akkor is igaz, ha lehet, hogy sír a szemünk, mert gyászolnunk kell vagy kellett és még mindig fáj az elmenetel fájdalma.

Köszönjük, hogy betegen, akár halálos betegen is számunkra a reménység az Úr Jézus eljövetele lehet ma is. Azt is, hogy te adhatsz gyógyulást is, hiszen neked van hatalmad. És köszönjük az elég kegyelmet is, amit adsz.

Köszönjük, hogy ma is imádkozhatunk népünkért, vezetőinkért. Urunk, adj a vezetőinknek is pihenést az ünnepi időszakba, és segítsd őket az év utolsó napjain is bölcs döntéseket hozni.

Köszönjük, hogy Kárpátalján is te adsz majd békességet a háborúságban, de addig is a lelki békességet is adjad, Urunk, a hitben élő szeretteinknek ott is, és a magyaroknak. Adj ott megoldást, kérünk ma is.

Áldd meg a határon túl élő magyarokat, lelki testvéreinket. Köszönjük, hogy a neten keresztül ők is hallgathatják akár innen is az igehirdetés üzenetét.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, az Úr Jézusért.

Ámen.

326. ének

Di - cső - ség   mennyben az   Is - ten - nek!

Az an-gya-li se - re-gek   ví-gan így é - ne-ke-nek:

Di - cső - ség,   di - cső - ség   Is - ten - nek!

The image shows three staves of musical notation in G-clef, 4/4 time. The first staff has a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The melody consists of quarter and eighth notes. The second staff continues the melody with similar note values. The third staff concludes the melody with a final cadence. The lyrics are written below the notes, with hyphens indicating syllable placement.

2. Békesség földön az embernek!

Békesség földön az embernek!

Kit az igaz szeretet a Jézushoz elvezet:

Békesség, békesség embernek!

3. Dicsérjük a szent angyalokkal,

Imádjuk a hív pásztorokkal

Az isteni gyermeket, ki minket így szeretett,

Dicsérjük, imádjuk és áldjuk!

4. Ó Jézus, ne vess meg bennünket,

Hallgasd meg buzgó kérésünket!

Jászolodnál fogadjuk, hogy a vétket elhagyjuk,

Ó Jézus, ne vess meg: hallgass meg!

5. Dicsőség az örök Atyának,

És értünk született Fiának,

Mindkettő Szent Lelkének, Áldások kútfejének:

Dicsőség, dicsőség Istennek!